

Любов МИРОНОВА

Опит/грешка и
непрекъснато
усъвършенстване

Как Душко домакинства

София ♦ 2016

Душко било едно сладичко дете, толкова послушно, мило и внимателно, толкова загрижено за другите... Но в желанието си да прави добрини често му убягвали дребните детайли, от което обикновено наставали големи поразии. Така Душко заприличвал на грижовен слон, който влизал в стъklarски магазин само да погледне какво има вътре, а на излизане от магазина не било останало нищо здраво.

Събудило се Душенцето една сутрин.

– Маминко, добро утро. Много съм щастлив да те видя. Искам да направя закуската, да почистя, да сервирам.

Майката, като чула „сервирам“, веднага подскочила.

– Без сервиране, мама ще сложи чинийките и приборите.

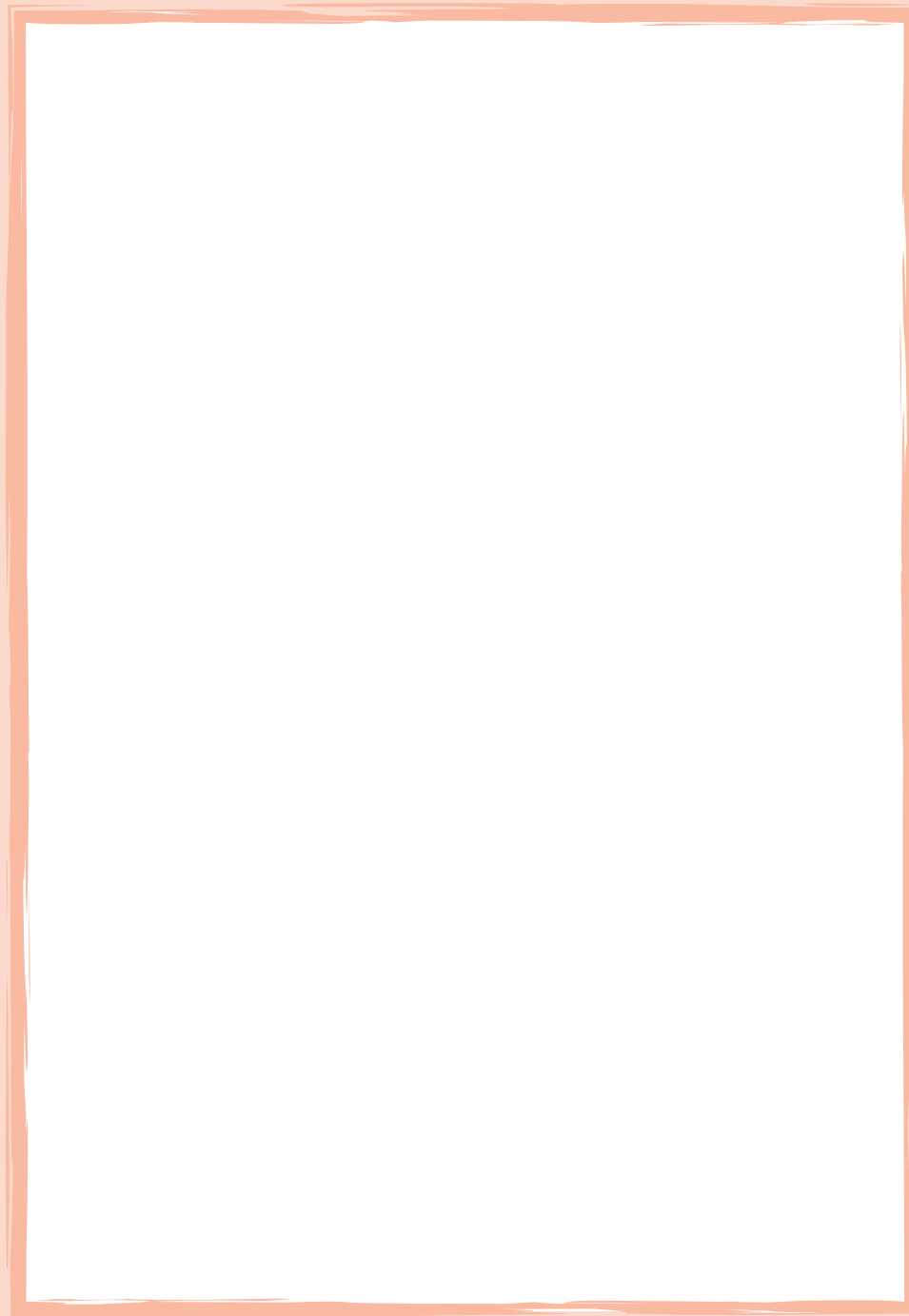
Душко се съгласил.

– Добре, мамо, само да си оправя креватчето. Ау! Виж как ми се е смачкало панталончето! Дай, мамо, да си го изгладя.

Майката се чудела:

– Абе, я да го оставим това аз да го направя.

Душко я погледнал.

– Ама как така ти ще ми го направиш, ти така ме обиждаш! Аз да не би да съм неспособен? Дай ютиятата, няма страшно.

Майка му отговорила:

– Не че е страшно, ама е доста скъпо.

– Е кое пък е толкова скъпо? Аз гледя внимателно, знаеш колко съм старателен.

– Да, внимателен си, наистина си много внимателен и си много старателен, а и много харесвам как гладиш по принцип, но както казах, понякога така се случва, че след това гладенето ти е много скъпо.

– Маменце, не знам за какво говориш. Взимам си панталончето, дъската за гладене, взимам ютиятата.

Майката леко пребледняла и си казала: „Дете е, не мога да му отнемам свободата самò да се справя с живота. Охх! Да, трябва да се научи самичко да си се справя с всички домакински задължения. Не може друг да го обслужва, трябва да е самостоятелно. И какво толкова, ще изгорим една, две, три ютии, ще сменим няколко дъски за гладене, ще трябва да излезе с друг панталон днес, ама нали накрая ще

се научи“.

Душко изведнъж се спрял.

– Мами, спомняш ли си, че последния път си закачих с ютиятата корема, дали не може едно лекарството за изгаряния предварително, да не объркам посоката, накъдето гледя, без да искам.

Майката отвърнала:

– Да, да, моля те, глади само дрехи, които не са върху тебе. Тези, които вече си облякъл, не ги глади. Ако много искаш да изгладиш блузката днес, първо я съблечи и после я сложи на дъската да я изгладиш.

– Да, мамо, аз няма така да гледя. Ще се оправя. Само лекарството да си взема – да не стане грешка. Примерно да си сложа ръката под панталона и да почна да гледя отгоре като онзи път, защото нещо се бях загледал и уж изпъвам отдолу, пък гледя отгоре, та се обърка работата малко.

Майката напомнила:

– Да, и е хубаво, докато гладиш, да си повтаряш наум, че ютиятата не се оставя легнала надолу към дъската за гладене, оставя се права. Имам предвид вертикално.

Душко веднага се съгласил:

– Да, маминко, разбира се, няма. Ние вече изгорихме предишната дъска и понеже много лошо мирише горящата вата, ще внимавам тоя път да не опуша къщата.

– Да, миличък, внимавай.

И така Душко започнал да глади, какво гладел, какво недоглаждал... Майката на няколко пъти подскачала и казвала:

– Душко, виж – муха!

Докато Душко гледал мухата, тя спасявала панталона, който точно започвал да гори, а Душко питал:

– Къде е мухата, къде е?

Майката отвърщала:

– А, привидяло ми се е, привидяло ми се е.

Душко продължавал. Когато бил вече готов, погледнал майка си.

– Мамо, искаш ли нещо друго да ти помогна?

Само миялната с чиниите ще оправя.

– Ооо, не, не. Точно миялната днес много ми се ще аз да си я оправя. Откакто се събудих, ми е мечта да си оправя миялната. Хайде нещо друго да направиш.

– Да, разбира се, ако искаш, мога да ти помогна примерно да подредя ножовете и вилиците в чекмеджето.

– Не, не! Всички съдове аз ще ги оправя. Толкова много си мечтаех за всичко това от сутринта, по-добре недей.

– Хайде де, маме, само ножовете.

Майката каза:

– Душенце, от последния път, като подреждаше ножовете, още имаме дупки по шкафовете в кухнята.

Душко я успокоил:

– Ааа, че отскачаха ли? Те само малко отскачат, бе мами. Няма страшно! Нали след това ги изваждам. Като запъна крачето в стената и ги дърпам силно, те си излизат.

Майката каза:

– Да, да, те наистина си излизат, но си спомням, че имаше и вилици на тавана.

Душко рекъл:

– Ох, да, ама те, защото са криви отпред. Като ги натисна, те отлитат нагоре.

– Да, така е наистина. Затова ти предлагам, ако искаш, днес аз да съм по чиниите, вилиците

и лъжиците, а ти можеш много да ми помогнеш, примерно, като полееш цветята.

Точно го каза майката и прехапала устни. Душко се зарадвал.

– Маменце, не се притеснявай. Спомням си добре, че не се изсипва по една голяма кофа на едно цвете, защото тече после и трябва да попиваме, а и съседите отдолу вече се сърдят много, когато поливам аз цветята. Така че ще внимавам, ще им сипя по една малка каничка.

Майката се зарадвала:

– Супер, супер! По една малка каничка! Браво!

Душко ѝ казал:

– Маминко, толкова много те обичам и така добре се разбираме днес.

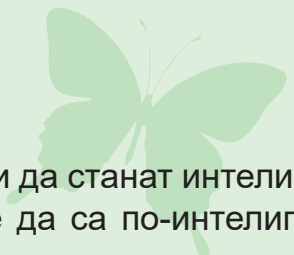
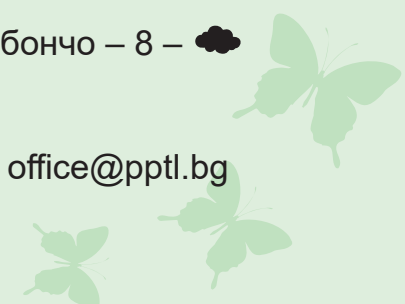
© Любов МИРОНОВА, автор 2016

Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

**Опит/грешка и непрекъснато
усъвършенстване**
Как Душко домакинства

Поредица – Бонбончо – 8 – Душко...

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2016
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн